

Epistola 2 Ioan

Introducere

Epistolele a doua și a treia ale lui Ioan sunt în general considerate ca fiind anexe la prima epistolă. Ele poartă caracteristicile primei epistole în ceea ce privește stilul, alegerea cuvintelor și limbajul. Există puține îndoieli că apostolul Ioan este autorul ambelor epistole, chiar dacă numele său nu este menționat. Fiind vorba de epistole pastorale (adică scrisori adresate unor persoane și nu unei adunări sau unui grup de oameni), aceste epistole dau sfaturi în legătură cu frații care călătoreau predicând și învățând. În multe privințe, ele se completează reciproc:

- A doua epistolă ne îndeamnă să *respingem* pe învățătorii care nu sunt sănătoși în învățatura despre persoana lui Hristos.
- Cea de-a treia epistolă ne încurajează să îi *primim* pe cei care învață cu credincioșie adevărul și să îi ajutăm în slujirea lor.

Toate „cele a doua” epistolă prezintă mărturia creștină într-o stare de decădere și confuzie și, în consecință, îndeamnă la despărțirea de ceea ce nu este adevărat. La fel și această a doua epistolă. Este posibil ca apostolul să fi răspuns la o întrebare pe care „aleasa doamnă” i-o adresase cu privire la predicatorii și învățătorii ambulanți. Sau a auzit de la cineva (poate de la sora ei, vezi 2 Ioan 13) că ea era în pericol de a fi hărțuită de anumiți învățători anticreștini, iar acest lucru l-a determinat pe Ioan să dea acest răspuns. Indiferent de ceea ce a determinat scrierea epistolei, adevărul practic pe care îl conținea era de mare importanță pentru acea vreme și este cu atât mai important pentru vremurile noastre, cu cât există mai mulți învățători falși pe tărâmul creștinilor decât oricând înainte. Deoarece epistola este adresată unei persoane, instrucțiunile pe care le conține trebuie aplicate personal. Prin urmare, atât frații, cât și surorile au responsabilitatea personală de a pune în practică aceste lucruri în viața lor.

Doamna aleasă și copiii ei

Există o *singură* epistolă scrisă *unei* femei și nu există nicio epistolă scrisă *de o* femeie. De fapt, nicio carte din Biblie nu a fost scrisă de o femeie - deși două cărți din Biblie poartă nume de femei: Rut și Estera. Faptul că o femeie nu a fost chemată să scrie o epistolă este în concordanță cu instrucțiunile apostolului Pavel cu privire la rolul femeilor creștine în Biserică (Adunare). În epistola sa către Timotei, el arată că femeile credincioase nu trebuie să aibă un rol public de conducere în casa lui Dumnezeu, nici în învățatură (1 Timotei 2.9-15), nici în administrație (1 Timotei 3.2; Faptele apostolilor 15.6).

Versetele 1,2

Ioan începe cu un salut:

2 Ioan 1,2: Bătrânul, către aleasa doamnă și către copiii ei, pe care îi iubesc în adevăr, și nu numai eu, ci și toți cei care cunosc adevărul, pentru adevărul care rămâne în noi și va fi cu noi pentru totdeauna:

Numele doamnei alese, căreia îi scrie Ioan, nu este menționat. Tot ce știm despre ea este că era o creștină respectată și că a avut copii care au umblat în adevăr. Soțul ei nu este menționat.

Este instructiv modul în care Ioan îi vorbește. Este un exemplu despre cum ar trebui să se poarte un frate cu o soră în Domnul. Se abține de la confidențe și nu folosește termeni de afecțiune. El nu o numește „preaiubită”, așa cum face când se adresează copiilor lui Dumnezeu în general (1 Ioan 2.7; 3.2,21; 4.1,7,11) sau lui Gaiu, un frate în Domnul (3 Ioan 1,2,5,11). Aceasta nu pentru că nu o iubea, ci pentru că toate aceste expresii sunt nepotrivite atunci când frații au de-a face cu surorile la nivel personal. El spune: „pe care îi iubesc”, dar adaugă imediat: „în adevăr”, și aceasta în contextul: „toți cei care cunosc adevărul, pentru adevărul ...”. Acest lucru ne arată: nu este potrivit ca un frate să se adreseze unei surori în Domnul și să vorbească despre dragostea lui pentru ea; acest lucru ar putea fi înțeles greșit. Acest lucru arată cât de atenți trebuie să fim în relațiile noastre naturale, pentru a evita orice aparență de rău. În mod similar, apostolul Pavel i-a spus lui Timotei să se poarte cu surorile mai tinere „în toată castitatea” (1 Timotei 5.2).

Versetul 3

2 Ioan 3: Har fie cu voi, îndurare, pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul Isus Hristos, Fiul Tatălui, în adevăr și în dragoste!

Ioan îi dorește „har”, „îndurare” și „pace” de la Tatăl și de la Fiul. Pe această bază, ea ar fi fost în măsură să urmeze instrucțiunile practice pe care el dorea să i le dea.

Versetul 4

Ioan s-a bucurat foarte mult de faptul că copiii doamnei alese înaintau pe calea creștină și umblau în adevăr:

2 Ioan 4: M-am bucurat foarte mult că i-am găsit pe unii din copiii tăi umblând în adevăr, după cum am primit poruncă de la Tatăl.

Observă: el nu a spus că ei „cunosc adevărul”, ci că ei „umblă în adevăr”. Acest lucru arată: adevărul nu este doar ceva pe care îl înțelegem cu mintea, ci ceva ce trebuie să practicăm și să trăim în viața de zi cu zi. Când spune că a văzut pe „unii” dintre copiii ei umblând în adevăr, acest lucru indică faptul că nu toți copiii doamnei alese au umblat în acest fel. Ioan nu pune acest lucru în prim-plan, ci se bucură de acei copii ai ei care au umblat în adevăr.

Acesta este un exemplu și pentru noi. Într-un timp de declin, când multe lucruri nu sunt în regulă, avem tendința de a insista asupra eșecurilor sfinților și asupra tuturor lucrurilor pe care le considerăm greșite. Dar aceasta nu este o preocupare sănătoasă. Să ne amintim vechea zicală: „Cine se ocupă cu eșecul devine un eșuat!”. Ocupația normală a creștinului este cu Hristos (Filipeni 3.13,14; Evrei 12.2).

Versetele 5,6

Ioan o roagă să împlinească marea poruncă pe care părtășia creștină a primit-o de la Tatăl:

2 Ioan 5,6: Și acum, te rog, doamnă, nu ca și cum ți-aș scrie o poruncă nouă, ci aceea pe care am avut-o de la început: să ne iubim unii pe alții. Și aceasta este dragostea: să umblăm potrivit poruncilor Lui. Aceasta este porunca, după cum ați auzit de la început, ca să umblați în ea.

Ea ar trebui să rămână în vechea și în același timp noua poruncă. Aceasta constă, după cum spune Ioan, în „a ne iubi unii pe alții”. Ea este „veche” pentru că a fost dezvăluită pentru prima dată în viața Domnului, atunci când El era aici pe pământ (1 Ioan 2.7). Ea este, de asemenea, „nouă”, pentru că se vede în copiii lui Dumnezeu, de când a fost dat Duhul Sfânt (1 Ioan 2.8). Deoarece dragostea se manifestă prin ascultare (Ioan 14.15; 1 Ioan 5.3), această poruncă ar fi un lucru fericit pentru ea. În esență, Ioan voia să-i spună că ea ar trebui să se ocupe în primul rând de starea propriului ei suflet, pentru a putea umbla în Duhul Sfânt cu Domnul.

Apariția și lucrarea învățătorilor anticreștini

Versetul 7

Apoi, în versetul 7, Ioan ne dă motivul pentru care este atât de important să umblăm în adevăr și în dragoste: erau mulți învățători falși care umblau încoace și încolo și îi duceau în rătăcire pe credincioșii neconsolidați.

2 Ioan 7: Pentru că mulți înșelători au ieșit în lume, cei care nu-L mărturisesc pe Isus Hristos venind în carne – acesta este înșelătorul și antihristul.

În acest fel, Ioan o avertizează pe doamna aleasă că vor apărea și vor lucra învățători anticreștini. Ea putea rezista eforturilor dușmanului de a o rătăci doar dacă era ancorată în adevăr și umbla în dragoste și ascultare.

Acești oameni „au ieșit în lume” (sau au plecat în străinătate), dându-se drept misionari creștini, dar, din nefericire, ei colportau doctrine false. Fiind sub influența forțelor întunecate, ei predicau de fapt doctrine rele, care subminau fundamentele credinței creștine - în special în ceea ce privește Persoana lui Hristos. Ei pretindeau că au o lumină nouă și mai înaltă decât cea pe care apostolii o dăduseră credincioșilor, dar în realitate negau lumina. Ioan spune că ei „nu L-au mărturisit pe Isus Hristos venind în trup”. A nega faptul că Isus Hristos „a venit în trup” înseamnă: ei au negat Dumnezeirea și umanitatea Sa (vezi 1 Ioan 4.2,3). Faptul că El a venit „în trup” arată că El a fost într-adevăr om adevărat¹, iar faptul că a „venit” arată că El a existat înainte de a deveni om; prin urmare, este o Persoană divină și veșnică.

Versetul 8

Deoarece pericolul acesta era foarte actual, Ioan spune:

2 Ioan 8: Luați seama la voi înșivă, ca să nu pierdem ce am lucrat, ci să primim răsplată deplină.

¹ Remarca redacției: El este și astăzi Om.

El vrea ca doamna aleasă și copiii ei să rămână fermi în adevăr, pentru ca ei - atât Ioan, precum și toți cei care au lucrat cu el - să nu fie privați de răsplata lor. Primirea unor astfel de blasfemii ar însemna pierderea coroanei noastre în ziua care va veni (Apocalipsa 3.11). Acesta este un cuvânt important pentru toți cei care lucrează în Cuvânt și în învățătură. Dacă credincioșii, cărora le predicăm Cuvântul, nu rămân în adevăr, nu ne putem aștepta să primim o răsplată „deplină” în acea zi.

Versetul 9

În stilul abstract caracteristic lui Ioan, el constată lucid:

2 Ioan 9: Oricine merge înainte și nu rămâne în învățătura lui Hristos, nu-L are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura lui Hristos, acela Îl are și pe Tatăl și pe Fiul.

Dacă cineva nu ține cu tărie adevărul despre Persoana lui Hristos, se demască ca fiind cineva care nu are nicio relație cu Dumnezeu. Un învățător fals poate pretinde că Îl cunoaște pe Dumnezeu, dar Ioan spune că el „nu-L are pe Dumnezeu” dacă susține o doctrină falsă cu privire la Persoana lui Hristos. Cu alte cuvinte, el nu este deloc un credincios adevărat. (Ioan nu ia în considerare faptul că poate exista undeva un credincios adevărat care este ignorant într-un anumit punct de doctrină și care are nevoie de corecție).

În felul în care Ioan vorbește aici, „a merge înainte” înseamnă a depăși limitele revelației creștine și a aluneca în idei noi și mistice, care nu sunt în concordanță cu adevărul. Tocmai acest lucru este ceea ce caracterizează sectele din creștinătate: ele pot pretinde că au o lumină nouă și mai clară decât cea pe care ne-a adus-o creștinismul adevărat, dar în realitate este vorba de o eroare mascată ca adevăr. În consecință, Ioan îi numește „înșelători”. Acest fel de „a merge înainte [mai departe]” este una dintre cele *două* capcane în care pot cădea doar credincioșii mărturisitori, pentru că ei nu au o viață evlavioasă. Acestea sunt:

- *Apostazia de la credința care a fost dată sfinților* (Evrei 10.39; Iuda 3).
- *Depășirea limitelor revelației creștine și alunecarea în misticism, ceea ce duce adesea la denigrarea Persoanei lui Hristos* (2 Ioan 9).

Aceste două pericole sunt ca niște șanțuri pe ambele părți ale drumului, în care cad mai devreme sau mai târziu doar credincioșii mărturisitori. După cum vede Ioan aceste lucruri, adevărații credincioși nu vor face nici una, nici alta. Dar ei pot fi „luați” de curentul apostaziei și pot începe să abandoneze anumite principii și practici pe care le susțineau cândva (2 Petru 3.17). De asemenea, ei ar putea să-și lase mințile să alunece necontrolat într-un mod de gândire mistic și să speculeze pe teme divine, dar nu vor merge niciodată atât de departe încât să nege învățăturile lui Hristos.

Dimpotrivă, Ioan spune: „Cine rămâne în învățătura lui Hristos, acela Îl are și pe Tatăl și pe Fiul.”. Așadar, dacă cineva rămâne ferm în ceea ce privește Persoana lui Hristos, este un semn sigur că este autentic.

Respingerea învățătorilor anticreștini

Versetele 10,11

Ioan a simțit că această dragă soră va fi pusă la încercare în aceste lucruri, așa că i-a dat sfatul său apostolic:

2 Ioan 10,11: Dacă vine cineva la voi și nu aduce învățătura aceasta, nu-l primiți în casă și nu-l salutați. Pentru că cine-l salută se face părtaș cu lucrările lui rele.

Nici că se putea să fie mai clar ce ar trebui să facă, dacă unul dintre acești șarlatani ar veni la ușa ei: ar trebui să-i refuze intrarea în casa ei și să nu aibă nicio părtașie cu el.

Observă: Ioan nu-i spune să se preocupe cu toate ideile false care se răspândeau în acea vreme, ci pur și simplu să se țină de ceea ce auzise „de la început”. Ea trebuia să se familiarizeze cu adevărul care fusese dat Bisericii (Adunării) de către apostoli și să rămână în Hristos; făcând astfel, ungera Duhului o va călăuzi atunci când învățătorii falși vor veni la ușa ei. Ioan nu-i spune să le judece sinceritatea. Din moment ce acești învățători erau orbiți, puteau foarte bine să creadă că ceea ce învățau era adevărul. Poate că motivele lor erau bune și corecte (în ochii lor), dar nu acesta era criteriul după care ea trebuia să-i judece - ci învățătura lor despre Persoana lui Hristos. Așadar, învățătorii falși pot fi sinceri, dar ei sunt sincer falși dacă au o eroare cu privire la Persoana lui Hristos.

Observă, de asemenea, că Ioan nu îi spune să îl mustre pe omul acela cu privire la învățătura lui. Ar fi un lucru periculos; ea ar putea fi atrasă chiar în acele erori! Ea și-ar părăsi locul [ca femeie] dacă ar încerca să facă acest lucru (1 Timotei 2.12). Ioan îi spune foarte clar ce trebuie să facă: nu trebuie să se implice în niciun fel - nici măcar să îi adreseze un salut obișnuit! Ea nu ar trebui să aibă nimic de-a face cu el.

Ioan avertizează: „Pentru că cine-l salută se face părtaș cu lucrările lui rele”. Dacă primea pe cineva în casa ei în felul acesta, era un semn de părtașie. Asta ar face-o părtașă la învățăturile lui rele - chiar dacă ea personal nu a susținut acele învățături false! Așadar, a primi pe cineva de felul acesta ar însemna să-l aprobăm pe el și învățăturile lui, iar asta ar însemna să fim necredincioși față de Hristos. Acest lucru arată că învățăturile care Îl denaturează pe Hristos nu trebuie tolerate sub nicio formă. Problema cu aceste erori grave este următoarea: ele rod ca un „cancer” (2 Timotei 2.16,17) și se răspândesc ca „drojdia” (Galateni 5.9); dacă sunt tolerate, și alții vor fi stricați. Astfel de oameni nu ar trebui să fie primiți în casele noastre sau în adunare.

Saluturi de încheiere

Versetele 12,13

2 Ioan 12,13: Având multe să vă scriu, n-am vrut s-o fac cu hârtie și cerneală; ci sper să vin la voi și să vă vorbesc gură către gură, pentru ca bucuria noastră să fie deplină. Copiii surorii tale alese te salută. Amin

Ioan încheie epistola spunându-i doamnei alese că vrea să vină să vorbească cu ea față în față și să-i sporească „bucuria” în Domnul. De asemenea, i-a transmis salutări din partea „surorii sale alese”, care se afla, evident, în aceeași zonă cu Ioan (probabil în Efes). Ca și în cazul doamnei alese, numele surorii sale alese nu este menționat.

Prolog

Epistolele „generale” ale lui Petru, Ioan și Iuda au o semnificație deosebită pentru zilele noastre, când decăderea de la mărturia creștină este galopantă. Această abatere de la adevăr va atinge punctul culminant după ce Biserica va fi chemată acasă la cer, când „omul păcatului” (antihristul) va fi revelat în timpul necazului cel mare (2 Tesaloniceni 2.3). În acel moment, lumea creștină lipsită de viață (care va fi lăsată în urmă la răpire) se va lepăda de orice urmă de creștinism și îl va urma pe acest om rău, închinându-se fiarei și chipului ei (Daniel 12.11; Matei 24.15; Apocalipsa 13.11-18).

Deoarece majoritatea creștinilor din ziua de azi pretind doar că cred în Hristos, dar nu sunt credincioși adevărați, există o mulțime mixtă de copii ai lui Dumnezeu adevărați și falși - iar acest lucru aduce cu sine mult rău și stricăciune. Suntem foarte recunoscători pentru epistolele lui Ioan, care subliniază caracteristicile vieții veșnice în copiii lui Dumnezeu și ne permit astfel să îi deosebim pe cei autentici de cei falși. De asemenea, suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru că a inclus epistola lui Iuda în canonul Sfintei Scripturi. Ea demască adevăratul caracter al decăderii în mărturisirea creștină și îi dă credinciosului asigurarea fermă că decăderea nu-l va atinge dacă el se bazează pe grija de Mare Preot a lui Hristos (Evrei 7.25). Cel care ne-a mântuit este, de asemenea, capabil să ne păstreze și să ne păzească, iar într-o zi ne va prezenta fără vină înaintea feței slavei Sale „cu bucurie” (Iuda 24).